

Dnešní ráno je kouzelné. Vzbudilo mě sluníčko zářící do mého pelíšku (mojí postele), tak jsem myšlenkami zpět na zmiňované dovče.

Ta pohoda bez sledování času mi udělala velmi dobře. Uvědomila jsem si, že v hotelu, kde jsme letos byly, nebyly nikde žádné hodiny, a myslím, že ví proč.

Tady opět neustále ten čas hlídám a kontroluji a není vlastně ještě proč. Užívám ještě pár dní dovolené v klidu svého domova, ale už jsem tak blízko těm pracovním povinnostem, že nedokážu pokračovat v relaxaci tak, jak bych chtěla, s vypnutým mozkiem.

Včera tu byla další kamarádka, opravdu dlouholetá, se kterou se vždy vypovídám, načerpám s ní energii... ale tentokrát jsem předávala svou nabranou energii já jí, a to v dost velké míře.

...

A to jsem pouze dva dny z dovolené.

Mé sobotní probuzení už mě opět vrátilo na zem, do reality všedních dní.

Dovolená je opravdu za mnou. Už mám zase problém sama se nasnídat, a tak si pouštím hudbu, kterou jsem pár let neslyšela. Dlouho jsem ji ani neznala, seznámil mě s ní a naučil mě ji poslouchat můj bývalý přítel, na kterého možná také přijde ještě někdy řeč. Je to relaxační hudba na navození klidu. To teď potřebuji. Ani nevím, kde se mi teď v hlavě objevila... Deep Forest.

Tak tu teď ležím, rozjímám, vracím se v myšlenkách k bezstarostným dnům na dovolené a rozhodla jsem se zase psát pro ty z vás, koho to mé povídání bude zajímat...

Když se teď tak zamýšlím, dochází mi, že vám tu vlastně předkládám k nahlédnutí takový můj stručný deník. Až mě to trochu vyděsilo... Jsem celkem introvert, sice trošku asi s malým ďáblíkem v těle, ale to nic nemění na tom, že své soukromí si velmi strážím.

Tak se teď děším, co vlastně tímto psaním na sebe všechno prásknu...

...

Beru svůj iPad hrající mnou navolenou muziku a odcházím do své nejmilovanější části domova, koupelny.